

Corvin utca 7.

Két miskolci egyetemi évfolyamtársam életmódját vizsgáltam fényképekben feldolgozva – egy éven keresztül – 2000. augusztusától 2001. júliusáig. A kutatás különlegességét az jelentette, hogy a két „megfigyelt” alannal azonos lakásban éltem, albérlőtársaim voltak. Hármunk kapcsolatáról bátran elmondható, hogy jó barátság kötött össze minket. Az azonos kor, élethelyzetek, érdeklődés, valamint a hasonló magánéleti problémák jelentették a közös kapcsot. Annyi hasonló vonás volt közöttünk, hogy bizonyos szempontból akár én is bármelyikükkel behelyettesíthető lehettem volna. Ebből következik, hogy jól kellett ismernem őket. Ily módon feljogosítva éreztem magam arra, hogy életmódjukat a vizuális antropológia „boncasztalára” helyezzem. A róluk készült képsorozatot az én mindennapjaimat is bemutatja, hiszen a nap 24 órájának nagy részét együtt töltöttük – másfél éven át.

Nem kellett tehát megküzdennem az antropológusok számára oly sok gondot jelentő beilleszkedéssel, az adatközlők szimpátiájának megnyerésével. Nem kellett külön energiát fordítanom a „helyi szokások” megismerésére. A fényképezőgép jelenléte is nagyon hamar megszokottá vált. A fotózás aktusa a mindennapi élet szerves része lett. Nagy könnyebbséget jelentett, hogy mindketten megértették a felvételek elkészülésének okát, és ezt nemcsak elfogadták, hanem kifejezetten pozitívan viszonyultak hozzá. Belső, „kényszerű”, megfigyelője voltam tehát a történéseknek. Csak arra kellett koncentrálnom, hogy a módszer megfelelő legyen, és jól tudjam alkalmazni.

A felvételeket magas érzékenységű fekete-fehér filmre exponáltam. Ehhez egy nagyon kicsi, kompakt, de jó optikájú és könnyen kezelhető fényképezőgépet használtam. Ez a gép segített abban, hogy könnyen „észrevehetetlenné” váljak, s a valóság történéseit legkevésbé befolyásoljam a fotóapparátus jelenlétével.

Az antropológiai képre vonatkozólag is érvényesnek gondolom Henri Cartier-Bresson francia fotóművész *the decisive moment* (a döntő pillanat) elméletét. Ez egyfajta sűrítésre, a kép lényegre törő megfogalmazására, egy tökéletes formai, tematikai egység létrehozására való törekvést jelent. A fotóantropológiát végző kutató esetében ez nem más, mint hogy a vizsgált kultúra mély ismeretével bírjon, s minderről egy adott szituáció leképezésének módjában maximálisan számot tudjon adni.

Az itt látható néhány felvétel a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karának Kulturális és Vizuális Antropológia tanszékén 2002-ben elkészített szakdolgozatomból származik.

KRISZTIÁN BÓCSI

7 Corvin street

This photo essay depicts the life of two young men in Miskolc (Hungary) with the aim to catch the “decisive moment”. The author photographically documented them for one year long, moreover, he actually lived with them under one roof. With the help of the anthropological method of participant observation, therefore, he was able to take part in their everyday life. He produced a series of intimate photos, which became a dissertation at the Visual and Cultural Anthropological Department in Miskolc (Hungary).